
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

-
- 3 Uvodnik
-
- 5 Iz provincialata
-
- 7 Iz našega reda
-
- 10 Obvestila
-
- 12 Iz naših samostanov
-
- 21 Iz naših misijonov
-
- 24 Odmevi
-
- 27 Iz naše preteklosti
-
- 28 In naj molijo za rajne

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto LII

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: p. Matei Senteş, prov. tajnik
Prelom in priprava za tisk: p. mag. Tomaž Majcen
Odgovarja: p. Milan Kos, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Dragi Frančiškovi bratje in sestre!

V jubilejnih letih 2023–2026 hodimo po poti hvaležnosti in praznovanja. Spominjamo se dogodkov iz življenja sv. Frančiška Asiškega ter ob tem želimo poglobiti svojo pot zvestih Jezusovih učencev ter Frančiškovih bratov in sester. Žal pa živimo v času, zaznamovanem z dramatičnimi situacijami, ki povzročajo obup in nam preprečujejo, da bi na prihodnost gledali z vedro dušo: tragedije vojn, družbene krivice, neenakost, lakota, izkoriščanje ljudi in stvarstva ... Pogosto nas to pripelje v stanje, ko čutimo negotovost prihodnosti in ne vidimo jasnih izidov svojih načrtov, s čimer tvegamo, da živimo brez upanja, postanemo ujetniki dolgčasa in malodušnosti ... Zato smo prav vsi še kako potrebni oznanila upanja.

Prav z oznanilom upanja se bomo srečali v teh prazničnih dneh, ko bomo podoživljali dogodek Jezusovega rojstva, kakor je zapisano v Lukovem evangeliju: V istem kraju so pastirji prenočevali na prostem in čez noč stražili pri svoji čredi. Gospodov angel je stopil k njim in Gospodova slava jih je obsijala. Zelo so se prestrašili. Angel pa jim je rekel: »Ne bojte se! Glejte, oznanjam vam veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo. Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod. To vam bo v znamenje: našli boste dete, povito in položeno v jasli.« In nenadoma je bila pri angelu množica nebeške vojske, ki je hvalila Boga in govorila: »Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji.« Ko so angeli šli od njih v nebo, so pastirji govorili drug drugemu: »Pojdimo torej v Betlehem in pogledjmo to, kar se je zgodilo in kar nam

je sporočil Gospod!« Hitro so odšli tja in našli Marijo, Jožefa in dete, položeno v jasli. Ko so to videli, so povedali o besedi, ki jim je bila rečena o tem otroku. Vsi, ki so slišali, so se začudili temu, kar so jim povedali pastirji. Marija pa je vse te besede shranila in jih premišljevala v svojem srcu. In pastirji so se vrnili ter slavili in hvalili Boga za vse, kar so slišali in videli, tako, kakor jim je bilo rečeno. (Lk 2,8–20)

Naše krščansko in frančiškovo življenje je romanje proti Bogu, našemu zveličanju in polnosti vsega dobrega. Če cilji, dosežki in uspehi na poti ostanejo samo materialni, nas po prvem zadovoljstvu še vedno pustijo lačne, željne globljega smisla. Dejansko ne potešijo v polnosti naše duše, ker nas je ustvaril On, ki je neskončen, zato v nas prebiva želja po presežnem, stalni nemir po izpolnitvi največjih želja, po tistem »več«.

Jezusovo rojstvo je dovolj velik razlog, da se vsak dan odločno podamo na pot, da postanemo romarji upanja. To je vabilo za vse nas – še posebej v prihajajočem jubilejnem letu: hodimo v upanju! Upanje premaga vsako utrujenost, vsako krizo in vsako tesnobo, ko nam daje močno spodbudo za pot naprej, ker je dar, ki ga prejmemo od Boga samega. On napolni s smislom naš čas, nas razsvetljuje na poti, nam kaže smer in cilj življenja. Ravno upanje je nova moč, ki jo Bog vliva v nas in ki nam omogoči, da vztrajamo v tekmi, ki nam da »dolg pogled«, ki seže onkraj težav sedanosti in nas usmeri proti gotovemu cilju: občestvu z Bogom in polnosti večnega življenja. Če ob-

staja lep cilj, če življenje ne teče proti niču, če nič od tega, kar sanjamo, načrtujemo in ureničujemo, ne bo izgubljeno, tedaj je vredno hoditi, premagovati ovire in se spoprijemati z utrujenostjo, saj je končna nagrada čudovita!

Sv. Frančišek je po praznovanju Jezusovega rojstva v Grecciu šel odločno naprej in vemo, da ga je Gospod vodil na La Verno, kjer mu je vtisnil rane; k Svetemu Damijanu, da je zapel Sončno pesem; do Marije Angelske, kjer je stopil v večno življenje. To je bila pot, ki je bila podobna poti pastirjev: In pastirji so se vrnili ter slavili in hvalili Boga za vse, kar so slišali in videli, tako, kakor jim je bilo rečeno.

Naj bo tudi naša pot v teh jubilejnih letih pot, ko bomo slavili in hvalili Boga za vse, kar slišimo in vidimo, kakor nam daje zgled sv. Frančišek ...

V božični noči je v Grecciu imel plemič Giovanni videnje, kako je dete v Frančiškovih rokah oživel. Kot oživi hostija v duhovnikovih rokah. Božič je zato vsako leto edinstvena priložnost, da se detetu Jezusu približamo na neponovljiv način. Kako? Tako, da božično praznovanje postane Božji dotik, ko naše srce postane najlepša monštranca na svetu. Tako, da se v preprosti in živi veri temu Otroku (Evharistiji) približamo z ubogim in ponižnim srcem otroka.

Želim vam blagoslovljene in milostne dni obhajanja Jezusovega rojstva ter okrepljeno hrepenenje po srečevanju z Odrešenikom v jubilejnem letu 2025

Mir in dobro!

p. Milan Kos,
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

XXV. seja prov. definitorija

V minoritskem samostanu bl. Antona Martina Slomška v Olimju smo imeli 15. oktobra 2024 XXV. redno sejo provincialnega definitorija.

1. Uvodno molitev je pripravil p. Janez Šamperl.
2. Sprejet in potrjen je bil zapisnik XXIV. redne seje prov. definitorija.
3. Srečali smo se z brati samostana, ki so nam predstavili bratsko življenje in pastoralno delo, ki je delno povezano z dvema sosednjima župnijama. Zaznavajo boljšo udeležbo pri nedeljskih mašah. Lotili so se temeljite obnove zakristije.
4. Za izredni prov. kapitelj predlagamo za posamezne službe naslednje brate: predsedniški svet – p. Milan Kos, p. Igor Salmič, p. Janez Kurbus, p. Danilo Holc in p. Toni Brinjovc; tajnik kapitelja – p. Vito Muhič; moderatorja – p. Janez Šamperl in p. Toni Brinjovc; liturgist – p. Martin Gašparič; ekonom kapitelja – p. Matei Senteş.
5. Za Frančiškov post od vseh sveti do božiča smo določili, da se ob petkih pri kosilu bere Markov evangelij in da imamo ta dan skromne obroke brez alkohola.
6. Prov. ekonom p. Matei Senteş je podal redno trimesečno ekonomsko poročilo.
7. Župniji sv. Doroteje v Dornavi smo odobrili delno obnovo ostrešja na župnijski cerkvi.

XXVI. seja prov. definitorija

V minoritskem samostanu sv. Vida na Vidmu pri Ptujju smo imeli 28. novembra 2024 XXVI. redno sejo provincialnega definitorija.

1. Uvodno molitev je pripravil p. Ernest Benko.
2. Sprejet in potrjen je bil zapisnik XXV. redne seje prov. definitorija.

3. Srečali smo se z brati samostana, ki so nam predstavili bratsko življenje in pastoralno delo v vseh treh župnijah.

4. Opravili smo refleksijo izrednega prov. kapitelja.
5. Dogodki v provinci: 2. januar 2025 – božično-novoletno srečanje; 15. in 16. januar 2025 – seminar za redovne predstojnike; 28. in 29. januar 2025 – letno srečanje prov. definitorija in gvardijanov; 2. februar 2025 – dan posvečenega življenja; 2.–6. februar 2025 – permanentna vzgoja; 6. februar 2025 – provincialni dan; 2.–7. marec 2025 – duhovne vaje; 19. marec 2025 – praznovanje sv. Jožefa; 1.–5. junij 2025 – permanentna vzgoja. Pastoralni dan bo KOFRA pripravila v maju 2025.
6. Letošnje svetovno srečanje mladih bo v Rimu. Vodstvo našega reda se je odločilo, da bo pripravilo predhodni program v Assisiju. Celotno srečanje bo trajalo od 27. julija do 3. avgusta 2025. V okviru naše province bomo organizirali avtobus in vabilo, da mlade čim prej prijavite p. Danilu Holcu. Na srečanju so dobrodošli tudi bratje in patri.
7. Generalna kustodija v Assisiju prosi za enome-sečno pomoč (spovedovanje in služenje v baziliki) v letih 2025 in 2026. Potrebno je znanje italijanskega jezika. Kot provinca se bomo potrudili, da jim bomo ponudili pomoč. Vodstvo reda prosi tudi za spovedovanje v baziliki sv. Petra v jubilejnem letu 2025. Tudi tukaj bomo poskušali pomagati.
8. Nadžupniji sv. Jurija smo na njihovo prošnjo podaljšali posojilo do 30. 10. 2025.
9. Domu duhovnih vaj pri Sveti Trojici v Halozah smo odobrili finančno pomoč za popravilo peči za ogrevanje in nekatera druga nujna popravila.

p. Matei Senteş,
tajnik province

Št. 62/24

Praznik sv. Frančiška Asiškega

Dragi bratje v sv. Frančišku!

Življenjepisci pripovedujejo, da je imel sv. Frančišek silno močno izkustvo Boga v cerkvi sv. Damijana pred Križanim. Izročilo nam je ohranilo molitev, ki jo je svetnik molil ob tej priložnosti:

*O vzvišeni in veličastni Bog, razsvetli temine mojega srca.
Daj mi pravo vero, trdno upanje in popolno ljubezen,
razumnost in spoznanje, o Gospod,
da se bom držal tvoje svete in resnične zapovedi. Amen.*

V teh letih praznovanja 800-letnice Frančiškovih jubilejev je tudi vsak izmed nas povabljen, da skupaj s sv. Frančiškom pred Križanim vedno znova moli O vzvišeni ... Kako naj skrbimo za resnično poglobitev naše vere, če ne z močnim izkustvom Boga, ki pa ga je mogoče dobiti le s poglobljenim duhovnim življenjem.

Dragi bratje, pot sv. Frančiška je tudi naša pot. Zato vas vabim, da vsakodnevna razočaranja (v bratskem življenju ali pastoralnem delu), ki so morda podobna Frančiškovim, ko je bil »poražen«, ker so bratje izbirali drugačen način življenja, kot si ga je želel on, vzamete kot nov začetek in greste pred Gospoda; da ste pripravljeni kot Frančišek, ki je očetu vrnil celo obleko, odvreči vse odvečne stvari in osebe.

Šele takrat, ko bomo resnično vse odvrgli, bomo lahko imeli izkustvo Boga in skupaj s sv. Frančiškom resnično molili Oče naš... ter stopili na pot osebne preнове in preнове našega reda, kot nam v aktualnem pismu predlaga gen. minister fra Carlos A. Trovarelli.

Sv. Frančišku je to izkustvo omogočilo, da je lahko z brati živel evangelij, pomagal ljudem pri vsakodnevem delu, skrbel za gobavce, bil pokoren takratnemu vodstvu Cerkve ... Ali ni to tudi naše poslanstvo? Premišljevat in živeti vsak dan evangelij; pomagati ljudem, ki so v duhovnih in materialnih stiskah; končno tudi gobavcem današnjega časa; moliti za voditelje Cerkve – posebej v tem času sinode o sinodalnosti ... Smo še sposobni in pripravljeni?

Naj nam praznik sv. Frančiška da novih moči in veselja za poglobljeno redovniško življenje. Le takšno pričevanje bo pritegnilo mlade, da bodo stopili na pot redovnega življenja. Hvala Bogu, da imamo trenutno v Olimju dva kandidata, ki razločujeta svojo poklicnost. Vsak dan molimo zanj in delajmo z vsemi razpoložljivimi sredstvi za nove duhovne poklice.

Vsem bratom želim lepo praznovanje praznika sv. Frančiška!

p. Milan Kos,
prov. minister

IZ NAŠEGA REDA

Pismo generalnega ministra celotnemu redu
ob slovesnem prazniku svetega
Frančiška Asiškega

Prot. št. 0701/2024
17. september 2024

»Z njegovimi ranami smo bili ozdravljeni.« (Iz 53,5)
»Glej, vse delam novo.« (Raz 21,5)

Dragi bratje,

s tem pismom vam prinašam sporočilo dobrih želja ob prazniku našega serafinskega očeta svetega Frančiška Asiškega. Odločil sem se, da vam pišem z določeno mere zadrege, saj sem si pred nekaj meseci, ko smo skupaj z drugimi generalnimi ministri pripravili in poslali Smernice za praznovanje frančiškovskih stoletnic, zadal, da ne bom pisal drugih pisem redu, da se ne bi prekrivala z obilico spodbud in pobud, povezanih z omenjenimi stoletnicami.

Kljub temu pa me prihajajoči redni generalni kapitelj (junij 2025), pomen frančiškovskih ju-

bilejev in skorajšnji začetek svetega leta 2025 prepričujejo, da ne smem pustiti govoriti samo dogodkom (pa naj bodo še tako pomembni), temveč da vam namenim sporočilo, ki izhaja iz želje, da bi z vami delil nekaj spontanih razmišljanj.

Ti si ljubezen: dar stigem

Prepričan sem, da se bratje v naših samostanih in cerkvah na vse načine trudijo poudariti dogodke ob 800. obletnici serafinskega prikazovanja križanega Kristusa Frančišku Asiškemu v molitveni drži.

Rane, vtisnjene v njegovo telo in dušo, so nazoren povzetek duhovnosti, h kateri nas je poklical Gospod. Predvsem so znamenja bivanja, ki je bilo v celoti živeto v Kristusu, njegove usmiljene ljubezni in njegovega odrešilnega trpljenja, vtisnjene v Frančiškovo krhko telo (pa tudi v njegovo dušo, ki ni bila nič manj *ranjena*). Iz tega spomina lahko sprejmemo pobudo, da ponovno premislimo o samem izvoru naše poklicanosti: upodobitev po križanem Kristusu. »Sklenil sem namreč, da med vami ne bom vedel za nič drugega kakor za Jezusa Kristusa, in sicer križa-

nega.« (1 Kor 2,2) Posledica tega je spodbuda, da bi bolj zvesto živeli osebno in skupnostno razsežnost svoje poklicanosti, da bi *spoznali, sprejeli in vključili svoje osebne in tudi skupne omejitve* (glej [Smernice ob osemstoletnici stigem](#)).

Vendar ne gre za to, da bi se preprosto spominjali čudovitega dogodka, temveč za to, da bi znali razumeti teološko in duhovno razsežnost in da bi skrivnost Jezusovega življenja, smrti in vstajenja postala naša lastna. Vse to postane učinkovita protiutež učinkom sedanjega kulturnega okolja, ki nas želi poistovetiti z lažno podobo človeka: modelom, ki je prazen ljubezni in poln samega sebe.

Ob pogledu na asiškega svetnika prepoznamo pravo pot k duhovnosti, ki nas vodi k srečanju s Frančiškovim pogledom, obrnjenim k *Najvišjemu* (in ne k sebi); h kontemplaciji njegovega mesa, prebodenega z ljubeznijo Križanega (in ne s strastmi sveta); k razmišljanju, kako je bila njegova duša, prav tako ranjena od ljubezni, globoko ozdravljena in posvečena z delovanjem Svetega Duha. Odhod na La Verno je za Frančiška pomenil najti tiho in asketsko okolje za molitev in darovati Gospodu svoje srce, ranjeno zaradi krize, ki mu jo je povzročil razvoj prvotnega bratstva, ki se je spremenil v »red«. In res je bil ta kraj molitve idealno okolje, v katerem je Gospod v celoti izpolnil vsa pričakovanja ubožca; njegova navzočnost ni bila le tolažba, ampak tudi dodatna potrditev. Gospod se je razodel na »presenetljiv« način ter z ljubeznijo prešnil njegovo telo in duha.

Takšno mistično srečanje je bilo možno zaradi nenehnega iskanja *Najvišjega Dobrega Gospoda*, ki je bil vedno v središču njegovih želja. Odkar se je spreobrnil, odkar je spokornik iz Assisija *preneh*al častiti samega sebe, se je za vedno odpovedal osebnim, pastoralnim, cerkvenim, političnim ali vojaškim uspehom; ni si več prizadeval ugajati samemu sebi, ampak si je vedno prizadeval svoje srce in um prilagoditi Bogu. Trdno odločen za ta

cilj se je Frančišek raje skrival pred očmi sveta, da bi se zatekel k tistemu, ki je polnost vseh stvari in ki uhaja očem sveta. Njegova pristnost življenja razkriva to, kar je sam izrazil v svojih Opominih: »Človek namreč toliko velja, kolikor velja pred Bogom, *in nič več.*« (Opomini XIX, ff. 169)

Na poti k rednemu generalnemu kapitlju

Dragi bratje, bliža se generalni kapitelj, ki ga bomo obhajali v Rimu v okviru frančiškovskih stoletnic in svetega jubilejnega leta 2025. To bo leto osemstoletnice Sončne pesmi, ki ji bo sledilo obhajanje Frančiškove velike noči (2026). Tak praznični okvir nas spominja na duhovno obzorje, ki ga želimo okrepiti; po drugi strani pa nam čas kapitlja pomaga pogledati in preveriti konkretno duhovnost, ki jo živimo v svojih skupnostih in v samem redu, da bi od preverjanja »vodilnih načel« prešli k ocenjevanju »tekočega dela«. Zato vas vabim, dragi bratje, da se v tem času, ki nas pripravlja na generalni kapitelj, skupaj ustavimo in preverimo, kakšno stopnjo resnice in iskrenosti doživljamo v našem življenjskem okolju.

Pričevanja, ki močno nagovarjajo: duh začetkov in sedanji karizmatični odziv

V zadnjih mesecih sem imel milost praznovati 800. obletnico prihoda prvih bratov (ki jih je poslal sam Frančišek) v nekatera evropska mesta. Ta praznovanja me niso le napolnila z veseljem, ampak so mi pomagala zaznati predvsem karizmatično svežino začetkov. Redovi so se namreč rodili v skladu z duhom evangelija in življenjskim zgledom našega serafinskega očeta. Prepričan sem, da smo vsi veseli, da smo manjši bratje minoriti; prepoznavamo se kot del tega načina življenja. Toda vztrajanje v zvestobi in veselju evangeljske poklicanosti ni nekaj samoumevnega ali mehaničnega: resnično zvestobo je treba ohranjati, zanjo skrbeti, jo iskati, varovati in celo »trpeti« v boju s samim seboj in s kulturnim okoljem, usmerjenim k samouresničevanju.

Pred nekaj leti, leta 2018, smo zaključili dolg proces prenove Konstitucij. Te so naša prvobitna zakonodaja – avtentična razlaga Vodila. So pentagram, »partitura«, na kateri prepoznamo pravo smer za življenje reda v našem času; so vodilo, brez katerega ne bi bili to, kar smo. Kot se boste spomnili, namen prenove ni bil nič drugega kot obnova karizmatičnega življenja reda. Konstitucije urejajo in navdihujejo življenje naših skupnosti. Resnično produktivno bi bilo, če bi se vsi potrudili, da bi *izvajali* to, kar je navedeno v zapisu, in bi se vsak od nas naučil svoj del, ki bi nam pomagal približati se minoritskemu *načinu življenja*. Za kakovostni preskok bi bilo potrebno malo, vendar tega nismo vedno zmožni.

Skupnosti, ki živijo v skladu z duhom naših Konstitucij, takoj prepoznamo kot kraje, kjer karizma sije, zato so to skupnosti, kjer vsakdo hodi po zanesljivi poti, da bi srečal Gospoda in ga s frančiškovskim pričevanjem predlagal svetu. Ne moremo si privoščiti razkošja, da ne bi skupaj molili, da ne bi pogosto obhajali samostanskih kapituljev, da ne bi imeli globokega duhovnega življenja, da se ne bi ustavili pri skupnem razločevanju, da ne bi preverjali kakovosti svojega življenja kot učencev, da ne bi izvajali bratskega opominjanja in da ne bi v svoje poslanstvo vnesli nečesa novega.

Sledenje Gospodovim stopinjam pa ostaja prednostna naloga. Če imamo druge prednostne naloge, je morda nekaj narobe in je naša zvestoba karizmi izkrivljena. Če naše življenje in naše skupnosti izbirajo »drugačna« okolja (v obliki osebnega ali pastoralnega uživanja), to pomeni, da bo »drugačen« tudi rezultat, drugačna bo vsebina našega življenja; s tem tvegamo, da bomo živeli v nesmislu ali v duhovni posvetnosti (papež Frančišek).

Če bi izgubili evangeljsko-konventualno kakovost življenja, bi bilo to za red enako, kot da bi povzročili duhovni samomor. Če ne bomo poskrbeli

za svoje življenjsko okolje, če ne bomo predlagali preoblikovanja samostanskega življenja, bi ogrozili ne le sedanost, ampak tudi prihodnost reda. Bratje, najprej moramo obnoviti molitev, tišino, pnotranjenje Besede, kontemplacijo, skupnostno razločevanje, poznavanje naših karizmatičnih meril. Življenje v skladu s tem, kar smo obljubili, bo kot verodostojno znamenje krščanskega in frančiškovega življenja prineslo veselje nam in svetu.

Pogled navzgor: pot prenove

Na splošni avdienci 23. avgusta 2017 nam je papež Frančišek dejal, da »ni krščansko hoditi s pogledom navzdol«, kot to počnejo nekatere živali, ki na površini zemlje iščejo le svojo hrano, »ne da bi dvignili pogled proti obzorju ... kot da bi se vsa naša pot iztekla tukaj, na dlani nekaj metrov poti ...« Kontekst frančiškovskih stoletnic je ugodna priložnost, da pogledamo navzgor s krepostjo krščanskega upanja in vodstvom evangelija, ki je vedno aktualen, vedno nov.

Ob prazniku sv. Frančiška, v pripravi na praznovanje našega rednega generalnega kapitlja predlagam redu, naj se loti temeljite prenove, skoraj samoprenove, ki ne sme biti zaznamovana z neuklonljivim slogom ali slabo prikrito strogostjo, ampak bo usmerjena v ustvarjalno ljubezen, ki pušča prostor za novosti Duha in se ne zapira pred izzivi, ki jih prinaša kultura našega časa. Zato, dragi bratje: imamo Vodilo, imamo partituro, imamo instrumente (ki jih je treba nenehno uglaševati), poznamo melodijo: pustimo, da odmeva v naših srcih pod vodstvom Tistega, ki vse združuje v popolni harmoniji, da bi obrodila sadove našega spreobrnjenja.

Naj bo blagoslov našega serafinskega očeta svetega Frančiška vedno nad vsakim izmed vas. *Naj vam Gospod podari mir!*

br. Carlos A. Trovarelli,
generalni minister

OBVESTILA

BOŽIČNO-NOVOLETO SREČANJE Z NAŠIMI STARŠI IN SORODNIKI

V minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuju bo 2. januarja 2025 ob 10. uri srečanje staršev in sorodnikov naših patrov in bratov. Srečanje bomo začeli s skupno mašo, h kateri vabimo tudi brate in sestre OFS, častne člane naše slovenske minoritske province in vse, ki ste z nami na različne načine povezani kot sodelavci in dobrotniki. Po maši sledi odprtje leta Sončne pesmi ob 800-letnici njenega nastanka.

SEMINAR ZA HIŠNE PREDSTOJNIKE IN PREDSTOJNICE

V Hiši kruha pri Svetem Duhu pri Škofji Loki bo 15. in 16. januarja 2025 potekal seminar, ki ga pripravlja KORUS.

SREČANJE PROV. DEFINITORIJA Z GWARDIJANI

bo 28. in 29. januarja 2025 v minoritskem samostanu bl. Antona M. Slomška v Olimju. Vsebina srečanja bo: Kaj zaznamuje naše bratstvo? Drugi dan so navzoči tudi samostanski ekonomski.

DAN POSVEČENEGA ŽIVLJENJA

2. februarja 2025, na praznik Jezusovega darovanja v templju, je na poseben način posvečen zahvali vesoljne Cerkve za dar Bogu posvečenega življenja. Povabljeni smo, da se v jubilejnem letu skupaj s škofi zahvalimo za dar redovništva.

PERMANENTNA VZGOJA

- Za starejše brate nad 30 let redovništva in duhovništva. Srečanje bo v romarskem domu v Olimju od 2. do 6. februarja 2025. Animatorja srečanja bosta p. Janez Šamperl in p. Anton Borovnjak.
- Za mlajše brate do 30 let redovništva in duhovništva. Srečanje bo od 1. do 5. junija 2025. Animatorja srečanja bosta p. Janez Šamperl in p. Anton Borovnjak.

PROVINCIALNI DAN bo 6. februarja 2025 v Olimju.

DUHOVNE VAJE

Od 2. do 7. marca 2025 bodo v romarskem domu v Olimju potekale duhovne vaje za brate naše province. Voditelj bo p. Janez Šamperl.

PRAZNOVANJE ZAVETNIKA PROVINCE

19. marca 2025 bo skupno praznovanje zavetnika slovenske minoritske province.

PASTORALNI DAN PROVINCE bo komisija pripravila v maju 2025.

P. ERNEST BENKO
29. 6. (50 let duhovništva)

P. JANEZ KURBUS
29. 6. (50 let duhovništva)

P. JOŽE LAMPRET
29. 6. (50 let duhovništva)

P. TOMAŽ MAJCEN
7. 10. (25 let slovesnih zaobljub)

BR. ROBERT HORVAT
7. 10. (25 let slovesnih zaobljub)

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

Čeprav so pred nami intenzivne priprave na praznovanje Jezusovega rojstva in praznikov, ki mu sledijo, se moje poročilo vrača nazaj, vse do praznovanja praznika sv. Frančiška Asiškega. Letošnje leto je še posebej posvečeno 800-letnici Frančiškovihi ran in v smislu tega smo prazniku tudi dali vsebinski poudarek. Že na sam praznik vtisnjenja ran, 17. septembra, smo obhajali slovesno sv. mašo, ki jo je vodil p. Danilo Holc. Med mašo nas je nagovoril in nam poskušal približati ta milostni dar, ki ga je sv. Frančišek prejel kot odgovor na vprašanja, ki so se mu postavljala o pravi poti hoje bratov za Gospodom. Veseli smo bili tudi minorita p. Tomaža iz Poljske, ki se nam je pridružil ravno ta večer, medtem ko je peš romal iz Gdanska preko La Verne do Assisija. Tridnevnic ob prazniku sv. Frančiška je vsak večer potekala v eni izmed tujskih župnij. Somaševanje je prav tako vsak večer vodil eden od patrov iz samostana. Frančiškovi bratje in sestre ter drugi verniki smo bili zbrani v lepem številu. Pri maši na sam praznik je prepeval zbor sv. Viktorina.

Nekaj bratov iz samostana se je pridružilo Frančiškovim bratom in sestram prvega in tretjega reda 26. oktobra v Vipavskem Križu, kjer smo pri bratih kapucinih obhajali Duh Assisija. Osrednje predavanje na študijskem dnevu o Frančiškovih ranah je imel p. Danilo Holc.

Tudi v samostanu smo z molitveno uro in sv. mašo 27. oktobra obhajali Duh Assisija. Glede na zapletene svetovne razmere in vojne, ki so dobile velike razsežnosti, smo seveda goreče prosili za mir v svetu in uresničevali vabilo, da nadaljujemo molitev za mir, ki se je začela s papežem sv. Janezom Pavlom leta 1986 v Assisiju.

Koncem oktobra je naš samostan gostil izredni provincialni kapitelj naše slovenske minoritske province, ki je pripravil besedilo novih Provincialnih statutov.

Nepričakovano nas je obiskala tudi sestra smrt. P. Tarzicij Kolenko je po nekajmesečnem bivanju

v našem samostanu nenadoma umrl 30. septembra, in sicer pri sestrah klarisah v Nazarjah, kjer se je udeležil srečanja pokrajinskega vodstva Frančiškovih bratov in sester mariborske nadškofije. Mašo zadušnico je ob somaševanju duhovnikov vodil mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikl DJ. Pokopali smo ga v minoritskem grobu na Rogoznici.

Zasebna glasbena šola v samostanu sv. Petra in Pavla izvaja redni program poučevanja, poleg tega pa je v teh jesenskih dnevih pripravila zelo bogate dogodke. Naj navedem samo nekatere. Dekliški zbor Dolcezza je celo dvakrat izvedel delo Magnificat skladatelja Kim Andrea Arnesena v naši cerkvi sv. Petra in Pavla. Odmevna sta bila tudi dva kloštrska večera. Za prvega so poskrbeli profesorji naše zasebne glasbene šole z bogatim programom. Drugega sta pripravila umetnika Mojca Menoni Sikur in Martin Sikur, ki sta nas z virtuoznim glasbenim pripovedništvom nagovorila k razmisleku o miru.

Tudi Viktorinovi večeri, ki jih pripravlja Društvo izobražencev sv. Viktorina, so privabili lepo število obiskovalcev. Ga. Dorica Emeršič je predstavila romanje po Jakobovi poti v Compostelo in obisk Kitajske ter utrip Cerkve na Kitajskem; ga. Danica Ozvaldič, avtorica knjige Krojenje tišine, ki je izšla pri Mohorjevi družbi, je imela predstavitev dela; adventni večer sta pripravila direktor radia Ognjišče g. Franci Trstenjak in novinar g. Alen Salihović ob 30-letnici delovanja.

Pastoralno življenje v vseh treh ptujskih župnijah in v Dornavi zaposluje nekatere brate, ki nosijo odgovornost za duhovno oskrbo vernikov. Seveda ne zmanjka prošenj za pomoč v sosednjih župnijah, posebej v teh dneh priprave na božične praznike. P. Danilo Holc je skupaj s p. Martinom Gašparičem vodil ljudski misijon v župnijah Pertoča in Cankova.

V okviru dekanij Ptuj in Zavrč smo gostili koncert, ki ga je pripravila dekanijaska Karitas teh dveh dekanij. Med lepim številom obiskovalcev sta bila tudi mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikl DJ in generalni tajnik mariborske Nadškofijske karitas g. Darko Bračun.

V jesenskih dneh nam je uspelo zamenjati stara okna z novimi v drugem nadstropju notranjega dvorišča samostana. Upamo, da bomo nekaj prihranili na kurjavi in da nam bo bolj toplo v hladnih zimskih dneh.

Tudi tako imenovana Loretska kapela ali Medugorska je dočakala trenutek, da jo bomo uredili in bo vernikom omogočila, da bodo še naprej lahko častili Najsvetejše in seveda našo nebeško mater Marijo. V kapeli bodo predstavljene skrivnosti Frančiškovega rožnega venca in vsebina Frančiškovih jubilejnih let. Načrte in umetniška dela smo zaupali umetnici ge. Veri Klepej Turnšek in njenemu arhitekturnemu ateljeju.

V župniji sv. Ožbalta razmišljajo o ureditvi prezbiterija v podružnični cerkvi sv. Leopolda Mandića. Če bodo finančno zmožni, bodo v prihodnjem letu pristopili k delom po načrtih arhi-

tekta Matije Marinka in cerkvenega sodobnega slikarja Lojzeta Čemažarja.

Nadžupnija sv. Jurija se je pogumno lotila obnove notranjosti zvonika – stolpa. V njem bi radi pripravili nekatere razstave in turistom omogočili, da se povzpnejo do vrha ter pogledajo Ptuj in okolico s te razgledne točke. Ponovno se je oglasil tudi veliki ptujski zvon.

Obiskovalci nam pogosto postavijo vprašanje: Koliko vas je v tem samostanu? Na odgovor, da trenutno enajst, rečejo, da je to kar lepo število, in nekateri še dodajo: Kako zmorete vse to? Res, kako zmoremo vse to, saj nekatere brate mučijo tudi bolezni in leta pritiskajo k tlom. Hvala Bogu si vsak brat po svojih močeh prizadeva, da stori, kar more, pa naj bo to na duhovnem ali vidnem področju. Seveda pa brez mnogih dobrih sodelavcev in pridnih rok ne bi zmogli.

Dolgoletno sodelovanje s Kmetijsko-gozdarskim zavodom na Ptujju, ki vsako leto v našem samostanu pripravlja festival Dobrote slovenskih kmetij, nas je vodilo k zamisli, da ob letošnjem božiču papežu Frančišku podarimo slovensko potico. Upamo, da mu je ta dar polepšal praznične dni.

V teh dneh pripravljamo v samostanu tudi posebne jaslice ter liturgično in dramsko-glasbeno dogajanje ob osemstoti obletnici Frančiškovega obhajanja božiča v Grecciu. Dogodek bo 6. in 11. januarja 2025 ob 18. uri v naši minoritski cerkvi. Lepo vabljeni!

Vsem želimo lepo doživete skrivnosti Jezusovega rojstva in veliko milosti v jubilejnem svetem letu 2025!

p. Milan Kos

Dornava

Pred praznikom sv. Frančiška Asiškega ni bilo iz Dornave nobenega odmeva. Dolžan sem vam podati pregled dogodkov od poletja do pozne jeseni. V juliju in avgustu imamo v Dornavi ob nedeljah samo eno sv. mašo, in to ob 10. uri. Obisk sv. maš v teh dveh mesecih je tako skromen, da imajo ver-

niki dovolj prostora pri eni. Večerne sv. maše ostanejo ob 19. uri.

Letošnji zlatomašnik p. Emil Križan je za zlatomašnega pridigarja izbral mojo malenkost, p. Slavka Stermška. Tako sem to dolžnost opravil pri treh zlatih mašah: pri Sv. Petru in Pavlu na Ptujju 29. junija 2024 ob 19. uri zvečer, na Ptujski Gori 7. julija 2024 ob 10. uri in pri Sv. Roku ob Sotli 21. julija 2024 ob 10. uri. Na vseh krajih je bila lepa udeležba vernikov in sproščeno vzdušje po slovesnosti s pogostitvijo. Naj živi letošnji zlatomašnik p. Emil – še mnoga zdrava in srečna leta.

Od 4. do 8. avgusta 2024 sem bil na kratkem dopustu pri družini Muri v Kortah na avstrijskem Koroškem. En dan sem celo osvojil hrib, ki se imenuje Visoki Obir in meri čez 2.000 metrov. Vse dni sem imel lepo vreme in odlično postrežbo. Hvala gostiteljem.

V samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju je poleti veselo. Odvijajo se koncerti pod velikim šotorom, ki je postavljen na samostanskem dvorišču. Obisk je neverjeten in nastopajo sami znameniti izvajalci. Tudi v samostanski cerkvi je bilo čez leto lepo število orgelskih koncertov. Tudi glasbena šola v samostanu s svojimi nastopi poskrbi za popestritev na križnem hodniku.

Toliko za premor, zdaj pa spet nazaj v Dornavo. V avtošoli Prednost na Ptujju sem opravil nekaj ur vožnje s skuterjem za višji razred. Šolo sem srečno zaključil. Skuter pa mi velikokrat posodi p. Matej Senteš.

Z veroukom smo letos začeli 16. septembra 2024, saj smo ptujsko in dornavsko romanje na Ptujsko Goro imeli šele 15. septembra. V župniji smo imeli kar nekaj obletnic in zakonskih srečanj. Pridobili smo tri nove ministrante. Spet smo obudili ekipo nedeljskih bogoslužnih bralcev beril.

Že januarja smo začeli s pripravami na obnovo ostrešja cerkve nad prezbiterijem, kapelo in zakristijo. Tam je že nekaj časa zamakalo in ni bilo druge rešitve, kot da pristopimo k obnovi. Sklenili smo, da tudi do dva metra višine v cerkvi in zunaj nje odstranimo cementni omet, ki ne da di-

hati stenam, zato se je zid na nekaterih krajih začel luščiti. Na razpisu za sofinanciranje obnove kulturnega spomenika v občini Dornava v letu 2024 smo bili uspešni in tako smo z večjo gotovostjo stopili na pot obnove. Po župniji poteka prostovoljna denarna nabiralna akcija, pa tudi župnijski »ofri« so namenjeni temu. Predračune nam je pripravil g. Janez Zver iz Dornave in pridobil tudi izvajalce za nameravana opravila. Delo na strehi je že končano. V cerkvi bomo nadaljevali v februarju 2025, zunaj pa, ko bo stena dovolj suha. Uredili bomo tudi drenažo okrog zidu zunaj cerkve. Mašo med tednom bomo takrat spet imeli v učilnici, ob nedeljah pa v občinski dvorani. Drugo leto obhajamo 60 let župnije, zato je prav, da se to vidi tudi na zunaj. Bolj natančno poročilo o obnovi bomo pripravili za naslednjo številko Sporočil in za našo kroniko. Približujejo se božični in novoletni prazniki, zato vam želim vse lepo in naj vas v novem letu spremljajo zdravje, sreča in Božji blagoslov.

p. Slavko Stermšek, žpk

Minoritski samostan sv. Frančiška

Danes je praznik brezmadežnega spočetja Device Marije. Rok za oddajo članka se izteka. Listam po koledarju od goda sv. Frančiška (4. oktober) naprej. Po tridnevni pripravi, ki smo jo obhajali domači patri, in obredu transitusa na križnem hodniku je sledil vrhunec praznovanja – slovesna maša, ki jo je daroval p. Danilo Holc, nekdanji gvardijan in

magister novincev. Na koru naše cerkve je prepeval župnijski zbor Georgios. Po maši smo šli z verniki v procesiji z lučkami, starodavnim kipom sv. Frančiška in Najsvetejšim po križnem hodniku in prepevali litanije v čast sv. Frančišku.

V dneh okrog Frančiškovega praznika so bili v našem samostanu nekdanji prostovoljci. To so večinoma mlade družine. Pred tridesetimi leti, ko je bil naš samostan vrnjen po postopku denacionalizacije, so – takrat še kot mladinci – obnavljali propadajočo samostansko zgradbo in okolico. Že takrat jim je p. Janez govoril, da delajo zase in za svoje bodoče otroke. To se je uresničilo – prišli so z družinami. Možje so uredili – tlakovali pešpot v oljčnem nasadu meditativnega vrta. Žene so delale na samostanskem zelenjavnem vrtu in v kuhinji ter se ukvarjale z otroki. Večji otroci so sodelovali pri delih. Lepo so sodelovali pri maši, p. Janez je poskrbel, da ni manjkal duhovni nagovor, in jim dal tudi možnost za sprostitev.

Dva tedna za zgoraj opisanimi prostovoljci smo spet dobili delovno skupino. Tokrat nekdanje asiške oljkarje. Šest let, ki jih je p. Janez preživel v samostanu v Assisiju, so prihajali tja. Spomladi so obrezali, jeseni pa obrali sadove z oljčnih dreves ob svetem asiškem samostanu. Tako delavni, veseli in prijazni so se prikupili bratom in kustosu – tudi z nekaterimi slovenskimi jedmi. To so možje in žene v zrelih letih (dva izmed njih sta žal že umrla). Ker je Piran skoraj kakor »mali Assisi« in ker smo posadili nekaj oljk tudi na našem meditativnem vrtu, so tokrat prišli k nam. En dan so nameravali v »svojem elementu« obirati zrele olive pri družini Bažec, naših prijateljih v slovenski Istri, a jim je slabo vreme to preprečilo. Postorili so marsikaj koristnega v našem samostanu:

- Slikarka in restavratorka Jolanda je obnovila poškodovani kip Brezmadežne, ki je zdaj primerno lep za čiščenje.
- Vodovodar Ivo je iz železnih cevi zvaril varovalno ograjo na terasi dvorišča.
- Pleskar Davorin je skupaj z Ivom pritrdil oprijemalno držalo na stopnicah na cerkveni kor.
- Jože in Dejan, ki sta tudi zidarja, sta popravila kamniti zid, ki se je rušil. Ko bosta spet prišla, bosta sezidala še kamnito mizo na terasi.
- Seveda so tudi kuhali za nas in za skupino. Še bi lahko naštevali njihova dela.

Obdobje poletnega množičnega kopanja v morju je minilo. Nekaj časa so se v morju kopali le še posamezni navdušenci, ki s »knajpanjem« utrjujejo zdravje. Ko se je vreme še bolj ohladilo, so tudi ti prenehali. V tem času, ko v samostanu nimamo počitniških skupin, so naši gostje le še posamezniki, družine ali kak pevski zbor na intenzivnih vajah. Poleti so si skupine »podajale kljuko«, zdaj smo bolj sami. To je dobra priložnost za naše osebno delo, pisateljevanje, sprehode, pa tudi za dopust, molitev in premišljevanje Božje besede.

Naše poročanje zaključujem v noči po tem, ko smo končali obhajanje praznika Marijinega brezmadežnega spočetja. Pri jutranji maši je p. Roman obhajal zahvalo za 45 let svojega mašniškega posvečenja. Po tej maši smo bratje minoriti obnovili

posvetitev Brezmadežni. Povabili smo vernike, naj se nam pridružijo. Skoraj vsi, ki so bili pri maši, so se nam pridružili. Tri dni pred praznikom smo obhajali večerne maše. Maševali smo sami. Za praznik, 8. decembra, smo prosili p. Slavka Stermška, ki se je pripeljal k nam na Primorsko kljub močni burji. Hvala p. Slavku, ki je vodil somaševanje, nato pa še pete litanije Matere Božje, in župnijskemu pevskeemu zboru.

Bratom in vsem bralcem Sporočil voščimo blagoslovljen advent in praznovanje božiča.

p. Franc Murko

Minoritski samostan sv. Vida

Pred nami so najlepši dnevi, ko narava sicer pokaže svoje zobe, čeprav ni več zim, kot so bile včasih. Sam pogrešam zimski čas, predvsem sneg, ki bi pobelil hribe in doline. Tudi čar božiča bi bil drugačen, saj bi Jezus prišel v naša mrzla srca, da nas ogreje, da nam da vedrine oz. navdušenja prvih kristjanov, da ne delamo vsega z rutino, ampak z neko posebno toplino.

Če se malo sprehodimo po Vidmu, lahko vidimo že v začetku adventnega časa okrašene hiše z lučkami, vse že utripa, diši po božiču. Kje pa je advent, kje smo zatajili patri, da kar preskočimo adventni čas in se že veselimo božiča? Ali je naše srce res že pripravljeno na Gospodovo rojstvo? Tudi v župniji skupaj z Občino Videm pripravljamo razstavo jaslic, ki so jo pripravili veroučenci, blagoslov jaslic in prižig lučk že pred 2. adventno nedeljo. Pustimo stat', bi rekel neki pater.

Če pogledam na pretekle dogodke, bi najprej postavil srečanje v novembru, ko smo praznovali sv. Cecilijo, ki je zavetnica pevcev. Letos je bilo to prav posebno doživetje, saj so se pevci iz vseh treh pevskih zborov obeh župnij zbrali na Vidmu pri sveti maši, po maši skupaj zapeli, nato pa se z veseljem odpravili v gostišče Pri treh lipah oz. po domače k Palu na Vidmu. Pater Klemen se je

zahvalil pevcem za ta veliki talent, ki so ga prejeli od Boga in ga velikodušno delijo naprej. Saj vemo: kdor poje, dvakrat moli.

Bili smo del še enega velikega in lepega tradicionalnega dogodka – romanja Karitas na Ponikvo in obiska dobrodelnega koncerta z naslovom Upanje do srca. Odlična izbira nastopajočih nas je navdušila. Malo sem bil presenečen, da se nobeden iz župnije sv. Andraža ni udeležil tega koncerta. Prav tako smo se nekateri bratje in verniki udeležili dobrodelnega koncerta Karitas ptujske in završke dekanije na Ptuju. Moram reči, da je bil res odličen dogodek.

Dan pred prvo adventno nedeljo smo na Vidmu, v Leskovcu in na Selih izdelovali adventne venčke. Veseli nas lep obisk otrok in staršev. Na prvo adventno nedeljo smo obhajali Andražovo nedeljo, slovesnost je vodil p. Danilo Holc ob somaševanju župnijskega upravitelja p. Klemna, drugi bratje pa smo se pridružili kasneje na kosilu. Pridne in manj pridne otroke je obiskal tudi dobri mož – sv. Miklavž – ter z dobrotami razveselil predvsem otroke in nam obljubil, da se prihodnje leto spet srečamo. V soboto, 7. decembra, smo – kot se spodobi – začeli s sveto mašo, ki sem jo vodil ob somaševanju, nato pa sta sledila prižig lučk in odprtje razstave jaslic v Domu p. Miha Drevenška, ki so jo tokrat pripravili mladi »umetniki«. V veselem decembru pa se v okviru molitvene skupine, ki poteka na Selih vsak ponedeljek, vrstijo različni življenjski dogodki, ki nas razveseljujejo in vabijo, da se po maši zberemo v gostilni Svenšek in skupaj praznujemo, razvijemo se lepi pogovori in predvsem druženje. To je nekaj odmevov

iz dogajanja v samostanu sv. Vida.

Želim vam blagoslovljene, predvsem pa doživete božične praznike.

p. Vladimir Rufin Predikaka

Minoritski samostan Matere Božje

V Sporočilih izpred 10 in več let smo brali, da je na Ptujski Gori res ogromno dela v poletnih mesecih pa vse tja do septembra. S ptujskim in dornavskim romanjem pa se praktično konča romarska in turistična sezona na Gori. Vsaj za letos pa to ne velja. V dokaz navajam vsa romanja, ki so se zvrstila septembra, oktobra in novembra. Ne omenjam pa skupin otrok, dijakov in študentov, ki si sami ali z mentorji razlagajo cerkev, seveda ob naši prisotnosti.

Romarji iz ptujskih župnij in Dornave so imeli romanje 15. septembra. Kot vsako leto je tudi letos precej romarjev prišlo peš. Letos je romanje vodila župnija sv. Petra in Pavla. Somaševanje je vodil in pridigal p. Andrej M. Sotler. To romanje je najbolj domače, pristno, ker so duhovniki in redovniki naši bratje in ker večino romarjev tudi poznamo.

8. septembra je bil sklep romanja od Marije k Mariji s kolesi. Romali so sodelavci in prijatelji radia Ognjišče. Maša ob 10. uri je bila zelo dobro obiskana. Pripravljen je bil radijski prenos na Ognjišču in televizijski na TV Exodus. Maševal je naš mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikel. Pri maši je prepeval gorski zbor Magnifikat pod vodstvom zborovodje Petra Gojkoška. Sodelavci radia Ognjišče so pripravili vmesna besedila in po maši kratek koncert v cerkvi, ki se je nadaljeval tudi po maši zunaj. Vsi prisotni so bili pogoščeni s pecivom in ostalimi dobrotami, ki jih je pripravila Karitas iz Cirkovc. Naša gospodinja ga. Magda je pripravila okusno kosilo in tudi haloške kapljice ni manjkalo. Mogoče je ravno ta kriva, da so na Gori pozabili kolo. Ne računajte na njega, so ga že drugi dan odpeljali.

Mogoče bo koga zanimalo, od kod vse jeseni prihajajo romarji na Goro. Takole: romarji Ljubljana Trnovo, pešromarji z Dravskega polja, večkrat romarji iz Poljske, Nemčije, Avstrije, celo iz Kanade in Filipinov, romarji iz Dolenjskih Toplic, kar s tremi avtobusi upokojenci iz Beltincev, romarji iz župnije Melinci in Velika Polana, upokojenci iz Grosuplja, romarji iz mariborskih župnij, romarji iz župnij Loški Potok, Cerknica, Stražišče pri Kranju, Mežica, Tržič, pevski zbor Odranci. 12. oktobra je bila pa »norišnica«. Prijavljenih je bilo 11 avtobusov romarjev. Vsak ob svoji uri in s svojimi željami. Razporedili smo jih čez cel dan v različnih prostorih: maše v cerkvi in zimski kapeli, razlaga in ogled v cerkvi in romarski hiši. Toda kaj, že prvi romarji iz Vinkovcev z našimi patri so zamujali in s tem vse postavili na glavo. Rektor bazilike p. Toni je imel veliko opravka s sprotnim razporejanjem skupin. »Na naše veselje« so zadnji avtobus ob 19.00 odpovedali, ker je bilo že prepozno.

Med zadnjimi romarji pa so bili očetje cistercijani iz Stične s svojimi sodelavci. Voditelj je bil opat Maksimilijan File.

Kaj neki delajo štirje patri na Ptujski Gori? Nudimo različno pomoč. Redno, vsako nedeljo in praznike, oskrbujemo župnijo v Stopercah, in to že več kot eno leto. Prej smo pomagali tudi v Žetalah, zdaj pomagamo le še pri pogrebih. Na angelško nedeljo smo nudili pomoč framski podružnici Planica. P. Toni je 30. novembra vodil srečanje bolnikov in ostarelih v Grosuplju. Adventno spo-

vedovanje smo obljubili v Slivnici in na Gori za vernike iz Cirkovc.

V sredini septembra se je na Gori začel tudi redni verouk. Dobro je deloval vpis vseh otrok k verouku. Starši so bili seznanjeni z urnikom, načinom poučevanja, gradivom in pomembnosti nedeljskih maš. Katehet je župnik p. Toni Brinjovc. Opažam, da otroci radi obiskujejo verouk, manj pa nedeljsko mašo. Vzrok vsi poznamo, toda kako ga odpraviti? Zanimiva je mladina. P. Toni je z njimi načrtoval srečanje vsakih štirinajst dni, toda sami so prosili, da bi ga imeli vsak teden. Dober znak.

14. septembra je bil molitveni dan za duhovne poklice mariborske nadškofije. Molitveno uro so vodile redovnice, mašo pa g. nadškof ob somaševanju lepega števila duhovnikov.

Na rožnovensko nedeljo, 6. oktobra, je bil na Gori koncert skupine Elinor. Ta vokalna zasedba deluje pod vodstvom Roberta Feguša. Izvajali so različne Marijine pesmi.

Zaradi številnih dejavnosti bratje težko najdemo čas za kakšen skupen izlet. V oktobru pa smo ga vendarle našli. 10. oktobra smo se odpravili v Rogaško Slatino. Najprej smo se z dvigalom povzpeli na novi razgledni stolp. Začetek je neobičajen, hitro pa se navadiš na višino in rahlo zibanje stolpa. Je pa lep razgled na Rogaško Slatino ter na kraje severovzhodno od njega, manj viden je jugozahod. Kmalu smo naleteli tudi na znance. P. Toni na rojake iz Mozirja, vsi pa na skupino farank iz Stoperc. Po razgledu smo nadaljevali pot proti Olimju. Vmes smo se ustavili še na gradu Podčetrtek in si ogledali obnovljeni del gradu. Kosila v Olimju pa tudi nismo hoteli zamuditi. Bratje so nas lepo sprejeli in izrazili zadovoljstvo, da lahko z brati delijo dobrote zemlje in svoj čas. Bratje v Olimju – hvala za že tolikokrat opevano gostoljubje.

Vsi sveti, tako kot drugod. Dopoldan sv. maše v cerkvah, popoldan pa blagoslov grobov in molitve. Mi na Gori smo to opravili na treh krajih, in sicer na Gori, pri Janžu in v Stopercah. Zvečer smo obiskali še grobove pokojnih bratov pri Tro-

jici in na Vidmu.

Sodelavke Karitasa so tudi letos izdelovale adventne venčke za potrebe naše župnije. Na 1. adventno nedeljo jih je p. Toni blagoslovil in odnesli so jih lahko domov, z naročilom, da se ob njih zberejo in skupaj molijo. Izkupiček je namenjen za delovanje Karitasa. Sploh so sodelavke na Gori zelo aktivne. 3. novembra, ko je bilo na Gori srečanje zakoncev jubilentov, so spet pomagale s šopki, vodstvom in nato s strežbo pri mizi. Na srečanje je prišlo 17 parov, kar je za Goro zelo lepo. Lepa, doživeta je bila tudi maša, ki jo je daroval župnik p. Toni. Po maši se je srečanje nadaljevalo v naši samostanski obednici. Za dobro razpoloženje so poskrbeli: dve citrarki, p. Toni in p. Emil.

Miklavževanje je na Gori zelo priljubljeno, ker pač nekaj dobiš. Sredi dneva je bilo v gasilskem domu za vse, ki so »80 plus«. Tudi odrasli se radi veselijo prihoda Miklavža. Tokrat pa je prej prišel ta rogati in za njim Miklavž, ker dobrota vedno zmaga. Ta hudi in ta dobri je bil v eni osebi iz naše hiše. Otroci pa so prišli na svoj račun zvečer v cerkvi. Najprej je bila maša za otroke in starše ter vse vernike. Na koru je prepeval otroški zbor. Po maši pa je prinesel Miklavž darila vsem otrokom. Tudi tokrat je Miklavž prišel s svojim spremstvom.

Zadnja pridobitev v baziliki je slušna zanka. Pomaga vsem, ki nosijo slušni aparat. Omogoča jasneje slišati samo tisto, kar se govori na mikrofon, vse ostale glasove, šume pa izloči. Starejše slušne aparate je treba na slušno zanko nastaviti, novejši, boljši pa slušno zanko zaznajo sami. Tisti, ki nosite aparate, pridite zanko preizkusit.

Pred božičem se na Gori obeta veliko presenečenje. Po dveh letih bo otvoritev hišnega dvigala. To bo fešta. Peš pridi do dvigala, potem pa se pelji gor in dol. Pa gor in dol – zastonj.

Lep preostanek adventnega časa, blagoslovljen božič in vse dobro v jubilejnem letu vam želimo bratje z Gore.

V imenu vseh bratov p. Emil Križan

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Tema se počasi umika svetlobi in vernim kristjanom se približuje veliki dan našega odrešenja, ko bo iz naših grl spet zadonela lepa slovenska božična pesem in oznanila vernemu ljudstvu, da je med nas prišel Odrešenik sveta in knez miru. Vsi vemo, kako nam je v teh nemirnih in nevarnih časih njegov prihod pomemben in potreben. Ves svet trepeta pred možnostjo strašnega vojnega požara, ki se lahko v trenutku zgrne nad ves svet. A pojdimo z našo besedo nekaj mesecev nazaj in se skupaj spomnimo velikega jubileja, ki smo ga praznovali v Olimju. Upokojena škofa, msgr. Stanislav Lipovšek in dr. Marjan Turnšek, sta s svojim prihodom

počastila naš veliki jubilej, 200-letnico Slomškove nove maše v Olimju, in sporočila slovenskemu vernemu ljudstvu, kako velikega priprošnjika ima v nebesih. Bilo je res veličastno. Hvala Bogu in vsem, ki so

nam pri tem pomagali.

V ponedeljek, 16. septembra, smo se patri v samostanu Olimje hoteli še posebej zahvaliti vsem ženam in možem, ki vse leto pomagajo pri različnih delih v samostanu in župniji. Tako so p. župnik Martin Gašparič, p. Jože Lampret in br. Jože Strojnin odpeljali na zahvalno romarsko pot k Mariji Bistrici in v Lepoglavo kar 15 naših sodelavk in sodelavcev. Kljub deževnemu dnevu so bili vsi zelo srečni in zadovoljni, povsod so bili zelo lepo sprejeti. Po romanju so bili vsi enotni, da si takih skupnih romanj še želijo.

Na prvi jesenski dan, ko obhajamo tudi občinski praznik, je naš brat Jože Strojnin iz rok župana Petra Misje prejel posebno diplomu v zahvalo za njegovo dolgoletno delo v korist olimske skupnosti ter vseh turistov in romarjev, ki prihajajo v naš kraj.

Sredi oktobra sta pisec teh vrstic in p. Jože Lampret odšla na zaslužen dopust v Moravske toplice. Med oddihom sta obiskala tudi župnijo Bogojino in njihovo pokopališče, kjer ob škofu Smeju in drugih duhovnikih počiva tudi telo dolgoletnega župnika iz Podčetrčka, g. Jožefa Rogača. Umrl je za posledicami

kovida. Zaželela sva mu večnega miru v Božjem naročju. Ko sva zaključevala svoj oddih v termah, naju je presenetila novica, da je umrl naš dolgoletni provincial p. Tarzicij Kolenko. Tako sva se udeležila tudi sv. maše zadušnice in njegovega pogreba na Ptujju. Gospod naj mu bo za vse delo, ki ga je opravljal v minoritskem redu, bogat plačnik. Sv. mašo in pogrebne slovesnosti je ob mnogih patrih in duhovnikih ter velikem številu vernikov vodil mariborski nadškof msgr. Alojzij Cvikl.

Dela nam v samostanu tudi v tem jesenskem mesecu ne manjka. Začeli so se jesenski izleti različnih agencij, društev upokojencev in šolski izleti. Vse te skupine prijazno sprejemamo in jim razlagamo zgodovino kraja. Vsak dan pa sprejemamo po telefonu številne klice za domača zdravila, ki jih potem pošiljamo po pošti v vse kraje Slovenije in tudi v tujino. Tudi v zeliščni lekarni je vedno polno obiskovalcev, ki potrebujejo naše čaje, tinkture in mazila. Tam jim je vedno na voljo naš brat Jože Strojnin.

Potem je prišel november, ko oživijo naši spomini in se v molitvi in v srcu posvetimo svojim rajnim, vsem tistim, s katerimi smo hodili skupaj skozi življenje. Zdaj uživajo srečo pri Bogu. A mnogi še potrebujejo naše molitve. Zato smo tudi letos ob dnevu vseh svetih dopoldne v cerkvi počastili tiste, ki so že med svetimi, popoldne pa smo se odpravili na naše pokopališče in tam opravili sv. mašo in imeli molitve za rajne po namenih njihovih živih sorodnikov. Prav v tem mesecu pa so se

naši patri odločili, da popolnoma prenovijo zakristijo, na novo zaščitijo sobo pred vlago, obnovijo električne kable in popravijo tudi električno zvonjenje. Poiskali so primerne izvajalce in dela so se začela. Naš župnik p. Martin Gašparič je 11. novembra, na praznik sv. Martina, skupaj z našo gospodinjo Martino Cvirn obhajal svoj god. Pripravili smo mu slovesno kosilo, po kosilu pa še kremne rezine in dve torti, ki smo jih skupaj pojedli. Zaželeli smo mu še obilo Božjega blagoslova pri njegovem delu v župniji in zdravja. Voščili smo tudi naši gospodnji Martini. Na ta dan je prinesla s seboj v kuhinjo tudi dve steklenici šampanjca, ki ga je godovnjak Martin slovesno odprl. Bilo je še posebej lepo, saj sta z nami praznovala tudi p. Janez Šamperl, ki je bil nekaj dni z nami, ko je pripravljal tekst o Franciškovi Sončni pesmi za mesečnik Ognjišče, in p. Vito, ki je k nam prišel samo zato, da je p. Janeza varno pripeljal nazaj v piranski samostan. November se je bližal koncu in obnova zakristije je lepo napredovala. Gradbena dela, ki jih je vodil domačin g. Franc Murko, so se že pred dobrim tednom končala, tudi mojstri za ozvočenje so se oglasili, prišli so iz podjetja Pirnat, ki ima svoj sedež v Ljubljani, in na novo uredili ozvočenje za cerkev, pregledali so tudi razsvetljava v cerkvi. Tako smo na prvo adventno nedeljo pričakali provinciala minoritov, p. Milana Kosa, da je vsa ta obnovitvena dela blagoslovil. Sveto mašo je ob somaševanju župnika p. Martina Gašpariča in gvardijana p. Ernesta Benka tudi vodil. Najlepša pridobitev obnovljene zakristije pa je lesteneč, ki je dolga leta krasil cerkev in so ga mnogi domačini pogrešali. Zdaj je lepo obnovljen in ves svetel ter bo krasil našo zakristijo. Delo smo zaupali g. Janezu Erklavcu iz Ljubljane. Prva adventna nedelja je bila zaradi vseh teh obnovitvenih del letos za olimsko

župnijo še bolj slovesna. Slovesnost sta povečala tudi oba cerkvena pevska zbora naše župnije, odrasli in otroški, ki zdaj večkrat poživi bogoslužje v naši cerkvi. Ob tem dogodku smo obhajali tudi nedeljo sv. Frančiška Ksaverja, ki mu je posvečena stranska kapela v cerkvi. Spomnili smo se tudi sv. Barbare in škofa Ambroža, ki imata svoje mesto v naši cerkvi. Sredi novembra nas je obiskal prvi sneg, zdržal je teden dni in se zaradi toplega vremena poslovil. Otrokom je naredil veliko veselje, nam pa ne prevelike težave. Prišel je advent, čas pričakovanja rojstva našega Gospoda in Zveličarja. Sodelavke Medžupnijske karitas Obsotelje so tudi letos izdelale pred prvo adventno nedeljo veliko lepih venčkov, ki so jih po sv. maši ponudile ljudem v prodajo. Cerkev pa je tako kot vsako leto dobila čudovito lep in velik adventni venec, ki ga je izdelala naša soseda Jožica. Adventni venec je tudi v naši jedilnici in ga vedno, ko molimo, tudi prižgemo. Tudi letos so naši patri pripravili lepo bogoslužje na čast Brezmadežni, prav tako se vsak večer zbiramo v večjem številu pri adventnem bogoslužju. Te dni smo za deset dni ostali brez župnika p. Martina Gašpariča, ki je odšel skupaj s p. Danilom Holcem v Prekmurje. V župnijah Pertoča in Cankova bosta vodila sv. misijon. Tudi mi molimo, da bi v teh dveh župnijah po naših misijonarjih zasvetila močnejša luč svete vere. Za božič nam gospe, organistinja Marija in članica ŽPS gospa Marjana, pripravljata z otroki lepo doživetje pri otroški polnočnici, ki bo letos kar v župnijski cerkvi in ne na podružnici sv. Andreja, kot je bila to dolgoletna navada. Tudi polnočnica bo v župnijski cerkvi, ki jo bo polepšal s svojim ubranim petjem domači pevski zbor. Na svetega Štefana pa pričakujemo pred samostanom konje, da jih naši patri blagoslovijo.

Vsem sobratom želimo obilo Božjega blagoslova, osebne sreče, zdravja in duhovnega miru ob prihodu našega Odrešenika in Zveličarja, ki se nam bo razodel v sveti božični noči in nas bo s svojim blagoslovom popeljal v novo leto 2025.

p. Jože Lampret in sobratje

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kazahstan

Dragi bratje in vsi, ki prebirate te vrstice! Takoj po prazniku sv. Frančiška se je vsa kustodija zbrala na duhovnih vajah v Taškentu (Uzbekistan), ki jih je vodil tamkajšnji škof in naš sobrat Jerži. To so bile duhovne vaje za dušo in telo, saj smo spali in jedli v hotelu, ki je bil oddaljen 2,5 km, in smo na dan prepešali po 10 km. Bratje, ki ne morejo hoditi, so imeli organiziran prevoz. Naš starosta br. Roberto in še en brat, ki ima zdravstvene težave, pa sta v času kosila ostala v samostanu in imela kosilo s tamkajšnjimi brati. Po končanih duhovnih vajah smo odleteli v Buharo in imeli poleg ogleda zgodovinskega mesta še bratsko srečanje. Zaradi tragedije oz. vojne v Ukrajini so težave pri prehodu meje z Rusijo in vizami. Ob vrnitvi so zadržali na meji enega od sobratov za dve uri na pogovoru.

Naša skupnost vsak dan pri maši in molitvi brevirja dodaja prošnjo za mir v Ukrajini, Sveti deželi in po vsemu svetu, ob dnevni molitveni uri pa še posebej molimo za enega od naših samostanov v Ukrajini – gre za »molitveno zaščito« za brate in ljudi, ki so tako ali drugače povezani z njimi.

Po vrnitvi je do nas prišla žalostna vest, da se je od zemeljskega življenja poslovil naš brat in duhovnik Sandi Koren. Na žalost se nismo mogli udeležiti pogreba v Mozirju, smo pa zanj darovali svete maše, sam pa sem napisal kratko pismo, ki

so ga prebrali na pogrebni maši. Bil je naš velik dobrotnik. Vsako leto smo dobili maše, ki smo jih služili pri nas. Skupina moških iz župnije Mozirje nam je zamenjala streho na cerkvi, vključno z materialom. Še na bolniški postelji je organiziral akcijo za pomoč pri gradnji našega samostana. Ob obisku gen. min. Carlosa in kustosa Dariusza smo se dogovorili, da bo ena od sob v pritličju nosila njegovo ime ter da ga bomo dodali v knjigo umrlih bratov in ga dodali kot častnega člana našega samostana.

Sestra smrt pa še ni končala svojega dela. 30. novembra je Gospod poklical k sebi Klemna Paljka iz Ajdovščine, ki je bil laiški misijonar v Zambiji (nekaj časa je bil na našem misijonu sv. Jožefa skupaj s p. Mihom, p. Ernestom in takrat laiškim misijonarjem br. Brankom). Moje molitve so z njegovo družino.

Na začetku novembra pa je sestra smrt obiskala naš samostan v Moskvi. 1. novembra je z visoko vročino obležal brat Peter (definitor in tajnik kustodije), zato so ga odpeljali v bolnišnico. Tam sem je pojavil sum na meningitis, zato so ga dali v umetno komo. Na žalost se je zdravje poslabšalo in Gospod ga je poklical k sebi, da bo pri njem igral na violino, ki jo je tako rad igral. Nismo si mislili, da bo njegov »koncert« v času bratskega srečanja njegov zadnji. Na mašo v Moskvo nismo mogli odpotovati (na njej se je na delovni dan zbralo več kot 300 ljudi ter veliko duhovnikov in škofov). Po maši pa so njegovo telo odpeljali v Belorusijo na pogreb. Tja sva se s p. Pawlom odpravila skupaj s kustosom p. Dariuszom, saj nismo potrebovali

vize. Tudi tam se je pri maši zbralo ogromno ljudi. Prevoz in posteljo pa so za nas organizirali bratje iz Belorusije.

Sedaj pa še k bolj veselim dogodkom. Kot sem vmes že omenil, nas je v novembru obiskal naš brat in min. gen. Carlos. Po našem obisku je nadaljeval pot še v Rusijo, kjer je obiskal tamkajšnje samostane. Dva dni pred njim je k nam prispel p. Dariusz, ki je potem spremljal p. Carlosa in v nedeljo imel pridigo ter srečanje z našimi župljani in mladino. Kljub nočnemu prihodu smo vsi skupaj dopoldne obiskali našega škofa Tomaša Peta, ki se je odpravljal na srečanje škofov Kazahstana v Almatyju. Mašo smo imeli zvečer in nanjo povabili župljane. Naslednji dan smo si ogledali gradnjo samostana in se srečali s podjetjem Green Spark, ki bo postavilo sončno elektrarno na strehi novega samostana. En del bo proizvajal elektriko, drugi pa toplo vodo za sanitarno vodo in ogrevanje. Med obiskom smo kuhali sami, zato ni bilo veliko možnosti, da bi jedli tradicionalno kazahstansko

hrano. Učenci br. Roberta so v tem času pripravili tri kratke koncerte. Sam obisk je kar prehitro minil. Po smrti br. Petra so kustodija in s tem vsi samostani padli na bratski minimum petih samostanov in 15 bratov. P. Carlos nas je spodbudil k aktivnemu iskanju bratov, ki bi se želeli pridružiti in delati v kustodiji.

Nekaj dni zatem se je s prazno malho odpravil na Poljsko p. Pawel, kjer bo imel maše, duhovne obnove in pridige po župnijah in obenem zbiral denarna sredstva za gradnjo, tako da sva v adventu sama z br. Robertom. Dela v pripravi na božič nama ne manjka.

Naj svet Novorojenega zasveti v vaših srcih.

br. Miha

Danska & Grenlandija

Ko pišem te vrstice, se je adventni čas komaj začel, a človek, ko gre malo po mestu, kar dobi občutek, da bo že jutri božič. V trgovinah in mestnih središčih so se pojavili božični okrasni in lučke. Na mestnih trgih glasba in stojnice naznanjajo, da je že vse pripravljeno na praznovanje. To mi je dalo misliti, da sem se vprašal: Kaj pa jaz? Sem tudi jaz že pripravljen na rojstni dan svojega Odrašenika? Ugotovil sem, da se ne splača prehitevati, ampak ustaviti. Pomembno je, da se v življenju ustavimo in da razmislimo o svojem duhovnem življenju ter odnosu do Boga in bližnjega. To je smisel adventnega časa, je pa vprašanje, ali mu damo priložnost za odkrivanje tistega lepega v nas in v drugih.

Ko smo že pri rojstnih dnevih, moram omeniti tudi svojega. Letos sem namreč srečal abrahama, in to kar na Grenlandiji. Občutkov veselja in hvaležnosti se skoraj ne da opisati. Pa ne le zaradi presenečenj, ki sem jih bil deležen s strani mojih faranov in prijateljev v Nuuku, ampak

predvsem zato, ker je bila z menoj tudi moja mama Angela, ki se je povsem vživela v okolico. Tudi mraz in veter ji nista prišla do živega. Čeprav je bila to njega prva ekspedicija tako daleč na sever, pa nisem prepričan, da bo

tudi zadnja, saj sem dobil občutek, da obožuje severno klimo. Kakorkoli že, imeli smo se čudovito in ob kupu vseh dobrot na mizi so bile tudi slovenske (po zaslugi moje mame). Zato, draga mama, hvala, da si zbrala korajžo in se podala tako daleč, da sva lahko skupaj praznovala. Pa naj še fotografije povedo svoje.

Seveda pa praznovanj še ni bilo konec. Ko sva se po dobrem tednu z mamo vrnila v København, smo tudi v okviru naše samostanske skupnosti obeležili mojih 50 let. Med gosti so bili tudi generalni vikar Niels Engelbrecht in hrvaški provincial p. Miljenko Hontić ter moji dobri prijatelji iz Københavna.

Tudi moja župnija v Københavnu ni želela ostati brez praznovanja. Tako so mi 29. novembra pripravili presenečenje še v župniji. Po večerni maši smo se skupaj poveselili in družili do poznih ur. Presenetili so me tudi z zelo zanimivim darilom, namreč z vrednostnim bonom, ki ga bom lahko koristil na Grenlandiji za dodatne avanturistične podvige in raziskovanja tega krasnega ledenega otoka.

Vse lepo hitro mine, tudi praznovanja. Po eni strani sem kar srečen, da je to zdaj za mano, pa čeprav slutim, da še ni čisto konec.

Pa naj bo to vse za tokrat. Vsem vam želim blagoslovljene božične praznike.

Novo leto pa naj bo srečno ter upanja in milosti polno.

p. Tomaž Majcen

ODMEVI

750 let od omembe minoritskega samostana v Mariboru

Kulturna četrt Minoriti je ob 750-letnici prve pisne omembe minoritskega samostana v Mariboru pripravila dva dogodka:

12. oktobra 2024 je bila v veliki dvorani Lutkovnega gledališča Maribor projekcija italijanskega filma *Francišek*, pevec božji z uvodnim predavanjem dr. Aleša Mavra z Oddelka za zgodovino Filozofske fakultete Univerze v Mariboru.

16. oktobra 2024 je bil v Sodnem stolpu simpozij, posvečen 750-letnici omembe minoritskega samostana.

Na simpoziju je s predavanjem o minoritih in njihovem poslanstvu v sedanjem času v Sloveniji sodeloval tudi prov. minister p. Milan Kos.

p. M. K.

Izredni provincialni kapitelj

Bratje slovenske minoritske province sv. Jožefa smo 28. in 29. oktobra 2024 v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju obhajali izredni provincialni kapitelj.

Potem ko so bile v zadnjih letih prenovljene Konstitucije reda in Generalni statuti, je sledila tudi prenova Provincialnega statuta.

Ob navzočnosti generalnega asistenta CEF-a p. Igorja Salmiča smo sprejeli prenovljeno besedilo.

Pogosto je bilo poudarjeno, naj to ne bo samo pravno besedilo, ki bo urejalo naše redovno življenje v provinci, ampak predvsem aktualizacija Frančiškove karizme v današnjem času, ki naj nam da nove gorečnosti za dosledno in navdušeno življenje, za katerega smo se odločili. K temu nas še posebej nagovarjajo tudi jubilejna Frančiškova leta, ki jih obhajamo.

Izredni provincialni kapitelj je bil tudi priložnost za konventualno obhajanje evharistije in skupno molitveno bogoslužje.

p. Milan Kos

Padova – slovesna maša v spomin na p. Placida Corteseja

Ljubljanski pomožni škof dr. Franc Šuštar je 24. novembra 2024 vodil slovesno bogoslužje ob prazniku Kristusa Kralja v baziliki sv. Antona v Padovi, med katero smo se posebej spomnili minorita p. Placida Corteseja ob 80-letnici mučeniške smrti v gestapovskem zaporu v Trstu. S tem so dosegle vrh številne pobude ob obletnici, ki so si sledile v Trstu, na Cresu in v Ljubljani.

Ob škofu smo bili provincial slovenskih minoritov p. Milan Kos, rektor bazilike sv. Antona p. Antonio Ramina, vikar padovanske škofije in številni patri tamkajšnjega samostana. Med verniki, ki so napolnili cerkev, je bil tudi slovenski veleposlanik pri Svetem sedežu Franc But. Po maši je bil molitveni postanek še pred spovednico p. Corteseja, ki je spremenjena v njegovo spominsko obeležje. Ob koncu sta škof Franc Šuštar in pobudnik srečanja v Padovi, vicepostulator v postopku za razglasitev p. Corteseja za blaženega p. Giorgio Laggioni, v bližnji dvorani predstavila še najnovjšo Laggionejevo knjižico o svetniškem kandidatu.

Na predvečer so na križnem hodniku odprli razstavo o taborišču v Chiesanuovi pri Padovi in o človekoljubnem delu p. Corteseja. Ob tem je bilo več nagovorov njenih ustvarjalcev, avtorica Elena Blancato in urednik Ivo Jevnikar pa sta na kratko predstavila dvojezično knjigo o p. Corteseju, ki je nedavno izšla pri založbi Mladika v Trstu.

p. M. K.

MINORITSKI SAMOSTAN SV. PETRA IN PAVLA
 Minoritski trg 1
 2250 Ptuj
 Slovenija

Božič 2024

Sveti oče Frančišek
 Casa Santa Marta
 00120 CITTÀ DEL VATICANO

Ob letošnjih božičnih praznikih Vam z veseljem podarjamo potico s Ptuja. Ptuj je najstarejše mesto v Sloveniji, ki se omenja že leta 69 kot Poetovio. Škof in mučenec ter ekseget sv. Viktorin Ptujski, ki je vodil krščansko skupnost na Ptuj, je že predvidoma leta 303 daroval svoje življenje za Kristusa.

Frančiškovi bratje minoriti se od leta 1239, ko je bil na Ptuj ustanovljen samostan sv. Petra in Pavla, trudimo živeti po evangeliju, kakor je zapisal sv. Frančišek Asiški v Vodilu, in ljudem prinašati veselo oznanilo odrešenja. Samostan, v katerem živi enajst redovnikov, ima danes oznanjevalno, vzgojno, izobraževalno in kulturno poslanstvo. Hkrati se trudi ohranjati tudi povezanost z vsemi ljudmi dobre volje, pa tudi z revnimi in ubogimi. Prizadevamo si za živo krščansko občestvo, ki ima torej že dolgo zgodovino v tem kraju.

Petintrideset let sodelujemo s Kmetijsko-gozdarskim zavodom na Ptuj, ki vsako leto v našem samostanu pripravlja festival Dobrote slovenskih kmetij. Na osrednji kulinarčni prireditvi slovenske kmetije predstavljajo svoje dobrote. V okviru prireditve poteka tudi ocenjevanje najboljših izdelkov. V 35 letih je bilo nagrajenih že 24.450 dobrot slovenskih kmetij.

Gospod Srečko Rajh, zaposlen v tem zavodu kot svetovalec za dopolnilne dejavnosti na kmetijah, doma iz Pretreža 3, Slovenska Bistrica, je poznan kot izvrsten pek potic. Z veseljem je ob letošnjih božičnih praznikih pripravil slovensko potico tudi za Vas.

Dolgoletno sodelovanje z zavodom nas je vodilo k zamisli, da Vam ob letošnjem božiču podarimo slovensko potico, ki naj polepša Vaše praznovanje. Naj Vas na poseben način v teh dneh poveže z nami in vsemi prebivalci Slovenije. Prosimo za Vaš blagoslov in molitev. Obljubljamo pa tudi mi našo molitev za Vas.

V božični noči je v Grecciu imel plemič Giovanni videenje, kako je dete v Frančiškovih rokah oživel. Kot oživi hostija v duhovnikovih rokah. Božič je zato vsako leto edinstvena priložnost, da se detetu Jezusu približamo na neponovljiv način. Kako? Tako, da božično praznovanje postane Božji dotik, ko naše srce postane najlepša monštranca na svetu. Tako, da se v preprosti in živi veri temu Otroku (Evharistiji) približamo z ubogim in ponižnim srcem otroka.

Želimo Vam blagoslovljene in milostne dni obhajanja Jezusovega rojstva ter okrepljeno hrepenenje po srečevanju z Odrešenikom v jubilejnem letu 2025!

*p. Milan Kos OFMConv.,
 provincialni minister Slovenske minoritske province sv. Jožefa,
 gvardijan minoritskega samostan sv. Petra in Pavla*

*g. Andrej Rebernišek,
 direktor KGZS Zavod Ptuj*

*g. Peter Pribožič,
 vodja organizacijskega odbora festivala Dobrote slovenskih kmetij*

IZ NAŠE PRETEKLOSTI

P. BONAVENTURA ČIČEK

Peter Čiček (Tschitschek – v krstni knjigi) je bil rojen v Radvanju in isti dan tudi krščen v župnijski cerkvi. Krščen je bil kot nezakonski sin Magdalene, vendar ga je oče Blaž priznal za svojega sina, kar je zapisano v matični knjigi.

»Rojen je bil na Petrovo 29.

junija 1858 v Radvanju pri Mariboru, župnija Sv. Magdalena, a se je s starši kmalu preselil v Pivolo v hočki župniji in tam obiskoval osnovno šolo ter 24. avgusta 1884 pel novo sv. mašo, potem ko je bil 20. julija 1884 v mašnika posvečen. Kaplanoval je najprej od 1885 do 1888 (po šematizmu, a po "Paxu" celo do 1889!) v minoritski župniji v Ptujju. Sam izvrsten tenorist in vesel družabnik je v Ptujju po odhodu sodnega pristava dr. Grosa bil duša v okviru ptujске Čitalnice ustanovljenega Slovenskega pevskega društva, prirejal društvene pevske koncerte po južnoštajerskih mestih in trgih ter budil narodno zavest. [...]

V krstnih maticah pri Sv. Trojici je prvič vpisan 15. oktobra 1888, zadnjič pa 12. novembra 1892, vendar bi po šematizmu naj pri Sv. Trojici služboval v dveh presledkih, prvič od 1888 do (dodano 13.10.) 1889, drugič pa od 1890 do 12. novembra 1892. Točne datume bi bilo mogoče ugotoviti s pomočjo trojiških krstnih knjig (op. navedbe držijo!). - P. Bonaventura spada med zanimivejše osebnosti v dolgi vrsti trojiških kaplanov, ... kjer so se ga še potem dolgo spominjali kot veselega pevca. V pozni jeseni 1892 je odšel na Dunaj in od tam v Združene države Amerike, kjer ga prva leta ni mogoče zaslediti. Šele v Koledarju Mohorjeve družbe za leto 1899 se pojavi med ameriškimi mohorjani v Louisville (Kentucky) tudi Rev. Bonaventura Čiček, mis. (misjonar ali misar), vendar dostavek mis. že prihodnje leto zgine. Istega leta je poslal svojemu bratu Lovrencu Čičeku, kmetu v Kamnici, veliko sliko župne cerkve sv. Antona v Louisville, zidane v običajnem ameriškem stilu s širokim pročeljem, izdano v nemškem jeziku v spomin na srebrno sv. mašo njenega župnika P. L. M. Millerja, ki je 12. aprila 1899 postal provincijal ameriške minoritske provincije in pri katerem je verjetno p. Bonaventura deloval kot kaplan. (Sliko še danes hranijo v Čičekovi hiši, v okviru, čeravno je cela družina že pred leti izumrla.) P. Bonaventura je ostal v

Louisville do leta 1910, naslednja tri leta ga koledar M. D. izkazuje na prvem mestu v Indianopolisu (Indiana), 1915 pa izgine, čeravno so drugi Amerikanci kljub svetovni vojni do 1918 še vedno imenoma izkazani. P. Bonaventura Čiček bi torej pred spomladjo 1914 utegnil v Indianopolisu umreti.«

S posredovanjem p. Igorja Salmiča sem prišel še do naslednjih podatkov.

Prve obljube je izpovedal v Gradcu, na praznik sv. Frančiška leta 1882, slovesne pa na Dunaju tri leta kasneje. V Ameriko je odšel leta 1895 in čez 15 let postal ameriški državljani. Ni se strinjal z uvedbo »vita communis perfecta«, saj je obljube izpovedal za »vita privata«. Leta 1915 je bil dodeljen v cerkev Naše Gospe Angelske v mestu Albany v zvezni državi New York, kjer je 23. decembra 1926 umrl.

P. BONAVENTURA KELENC

»P. Bonaventura je bil rojen dne 25. julija 1804 v župniji sv. Marjeta niže Ptujja je bil dne 27. julija 1834 v mašnika posvečen. Podatki o krajih in času njegovega službovanja si pa tako nasprotujejo, da je nemogoče jih vskladiti. Vsaj približno je šla njegova življenjska pot takole: Prvič je bil pri Sv. Trojici od 14. oktobra 1835 do decembra 1837, potem se pa še vsaj dvakrat vrne sem. Od Sv. Trojice je decembra 1837 prišel za kaplana k Sv. Petru in Pavlu v Ptuj in bi (po "Pax et bonum") naj tam ostal do 1848, a šematizem in trojiške matice (vsaj za čas od 25. maja do 8. oktobra 1840) ga izkazujejo kot kaplana pri Sv. Trojici v Halozah, v letih 1846 do 1849 ga pa ni najti ne v lavantinskem in ne v graškem šematizmu, kar bi značilo, da je bil ta leta morda na Nižjem Avstrijskem, in vendar je že od 29. julija 1848 do 21. maja 1851 glasom trojiških matic tretjič trojiški kaplan. Šele potem odide definitivno v Gradec, kjer je izvzemši leta 1857 do 1862, ko je v sekovskem šematizmu naveden kot kaplan in katehet na graški minoritski župniji Maria Hilf ves ostali čas samo konventual. Umrl je v Gradcu dne 3. februarja 1874 v 70. letu starosti in v 40. letu mašništva.«

Oba zapisa sta vzeta iz: Zgodovinski opis župnije Sv. Trojica v Halozah s podružnicami v Podlehniku, Sv. Duhu in Novi cerkvi. S. Trojica v Halozah, 31. decembra 1957. Spisal Vinko Munda, župnik.

Pripravil:

p. Marjan Vogrin

IN NAJ MOLIJU ZA RAJNE

+ P. TARZICIJ KOLENKO OFMConv.

Rojen je bil 16. januarja 1942 v Novi vasi pri Ptuju Jožefu in Mariji, roj. Žitnik. Osnovno šolo in nižjo gimnazijo je obiskoval na Ptuju ter ju uspešno zaključil leta 1958.

V svoji oporoki je zapisal: »Bogu sem vse življenje hvaležen, da me je sedmega od de-

vetih otrok sprejela mati in me skupaj z ostalimi otroki vzgajala v strogem krščanskem duhu. V hudih preizkušnjah med vojno smo bili deležni Božje pomoči zaradi trdne vere in družinske molitve. Kot ministrant sem občudoval patra, ki je bil izvrsten pridigar.« Ob krščanski vzgoji doma in spoznavanju minoritov v samostanu je odšel v malo minoritsko semenišče v Zagreb, kjer je obiskoval Interdijecezansko srednjo školo za spremanje svećenika, ki jo je uspešno končal. Po končanem prvem razredu srednje šole je opravil leto noviciata in 7. avgusta 1960 na Cresu naredil prve zaobljube. Po opravljenih štirih semestrih na fakulteti v Zagrebu je 4. oktobra 1965 v Zagrebu naredil slovesne zaobljube.

Preselil se je v minoritsko bogoslovno semenišče v Sostro in nadaljeval študij na teološki fakulteti, ki ga je končal leta 1970. Medtem je 29. junija 1968 v Mariboru prejel mašniško posvečenje.

Od leta 1968 do 1970 je med študijem kot duhovnik pastoralno deloval v župniji sv. Lenarta v Sostrem in tudi v župniji Javor.

Leta 1970 je bil premeščen v minoritski samostan na Ptuju in kot župnijski upravitelj pastoralno oskrboval župnijo Dornava.

Leta 1971 so ga predstojniki premestili na Ptujsko Goro, kjer je kot župnijski upravitelj in po-

zneje kot župnik nosil odgovornost za tamkajšnjo župnijo in romarsko pastoralo. Za določen čas je v soupravo sprejel tudi župniji Stoperce in Majšperk. Kot gvardijan je na Ptujski Gori skrbel za samostansko bratstvo od leta 1971 do leta 1980. V tem času je sprejel tudi službo dekana dekanije Dravsko polje.

Leta 1983 so ga bratje izvolili za provincialnega ministra slovenske minoritske province. To službo s sedežem v Ljubljani je opravljal tri mandate (do leta 1992).

V tem času je bil tudi nekaj let predsednik višjih redovnih predstojnikov in predstojnic v Sloveniji in hkrati član zbora svetovalcev ljubljanske nadškofije.

Po končani službi višjega predstojnika je bil leta 1992 imenovan za župnika župnije Ptuj - Sv. Peter in Pavel, ki jo je opravljal do leta 2006. V tem času je bil do leta 2002 tudi gvardijan tega samostana. Leta 2006 je bil imenovan za župnika moderatorja župnije sv. Vida. Omenjeno službo je nehal opravljati leta 2022 ter nadaljeval kot duhovni pomočnik do leta 2024. Bratom je kot gvardijan služil v letih 2018–2022. Tako na Ptuju kot na Vidmu pri Ptuju je v obeh dekanijah opravljal tudi službo dekana in bil član duhovniškega sveta mariborske nadškofije.

Letos aprila se je preselil v minoritski samostan na Ptuj, da bi si nekoliko opomogel zaradi bolezní, ki ga je vedno bolj onemogočala pri življenju in delu.

Ko v teh dneh premišljujem njegovo redovniško in duhovniško pot, bi želel izpostaviti tri stvari:

Redovniška pot

V oporoki je zapisal: »Ljubim svojo minoritsko provinco. Vsem bratom, ki ste pomagali pri njeni rasti, se zahvaljujem.«

Kot redovnik minorit je v naši provinci opravljaj najrazličnejše službe: bil je provincialni minister, provincialni vikar, defnitor, gvardijan, predsednik najrazličnejših provincijskih komisij.

Posebno ljubezen in skrb je čutil do Frančiškovega svetnega reda. Kot duhovni asistent pokrajinskega bratstva mariborske nadškofije in kot duhovni asistent krajevnih bratstev je vedno poudarjal skrb za živa bratstva. Njegova predanost Frančiškovega svetnemu redu je pustila globok pečat v naših bratstvih Frančiškovega svetnega reda.

V tem smislu je zelo pomenljivo, da njegovo telo izročamo zemlji na dan, ko se spominjamo Frančiškovega prehoda iz zemeljskega v večno življenje.

Duhovništvo

Pater Tarzicij je bil človek številnih talentov in darov, ki jih je vselej uporabljal za služenje Bogu in nagovarjanje vernikov, da sledimo veri in evangeliju.

Že kot ministrant je občudoval patra, ki je izvrstno pridigal. Tudi on je bil goreč in vztrajen pridigar, naj bo to v župnijah, kjer je deloval, ali na ljudskih misijonih.

Pastoralno delo v župnijah mu je bilo zelo pri srcu. V župnijskih skupinah je videl velik izziv za prihodnost Cerkve. Še posebej se je posvečal pastoralnemu delu s starši veroučencev, z zakonskimi skupinami in Karitasom.

Ob skrbi za živo občestvo v župniji je povsod, kjer je deloval, tudi obnavljal in gradil cerkve. Pristopil je k obnovi romarske cerkve na Ptujski Gori; uresničil dolgoletno željo minoritov in vernikov ter dobronamernih ljudi, da se je ponovno zgradila minoritska cerkev na Ptuj; prenovil in dogradil cerkev na Vidmu pri Ptuj ...

Preizkušán v bolezní

P. Tarzicij je bil skoraj dvajset let dializni bolnik in o tem je spregovoril tudi za revijo Ognjišče: »Vsakemu jasno povem, da bolezen ni samo prekletstvo. Bolezen te spremeni in prevetri tvoje poglede. Po bolezní čisto drugače gledam na življenje, kot sem prej. Kronična bolezen ti da nov motiv za življenje, ko se boriš s tako boleznijo in potem vseeno iztržiš še nekaj iz svojega življenja.«

Kljub dializi je živel polno življenje. Tam je pisal tudi priložnostne pesmi, ki jih je zbral v knjigi Križev pot na dializi. In kot je v težkih trenutkih province, samostana ali župnije vedno dejal: Na vsaki dializi zmolim rožni venec.

V oporoki je tudi zapisal: »Kot ministrant sem občudoval lepo petje in po poti domov sem ponavljal. Najbolj mi je segla k srcu: Pozdravljena, Mati dobrega sveta ... Mati, svetuj nam na zemeljski poti. Za vse, kar sem v življenju sadil, sejal, sem se zatekel k njej.«

Lahko rečem, da je tako tudi končal svojo zemeljsko pot. Po opravljeni sv. maši, ko so verniki peli

še sklepno pesem, in to Marijino, na čast Gorski Materi Božji, je prenehalo biti njegovo srce. 30. septembra 2024 je pri sestrah klarisah v Nazarjah končal zemeljsko življenje in redovniško ter duhovniško pot.

Dragi p. Tarzicij, hvala ti za tvoje redovniško in duhovniško življenje in za vse dobro, kar si storil. S svojo vztrajnostjo, ki si jo imel, nam izprosi močno vero in novih duhovnih poklicev.

Dragi žalujoči bratje in sestre, v krščanski veri in upanju, da je pokojni p. Tarzicij deležen večnega življenja v nebesih, se poslavljamo od njega. Naj bo naš priprošnjik, da bomo tudi mi zmogli hoditi skozi zemeljsko življenje kot dobri kristjani.

p. Milan Kos,
prov. minister

Mašo zadušnico je ob somaševanju 39 duhovnikov (navzoči so bili tudi celjski upokojeni škof dr. Stanislav Lipovšek, prov. minister iz Zagreba p. Miljenko Hontić s sobrati, naddekan in dekan ptujske dekanije g. Marijan Fesel, dekan završke dekanije g. Ciril Čuš) vodil mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikel DJ. Po maši je bilo truplo + p. Tarzicija prepeljano na staro ptujsko rogozniško pokopališče, kjer smo ga pokopali v minoritskem grobu. Tam čaka na vstajenje mrtvih.

Spoštovani p. provincial.

Dragi bratje, ob odhodu p. Tarzicija izrekam vsem iskreno sožalje. Njegova življenjska pot je zaznamovala našo provinco, zato se moramo Bogu zahvaliti za dar brata, ki se poslavlja v senci Frančiškovega transitusa.

Izročimo ga Bogu, njegovemu in našemu Stvarniku, njegovemu in našemu Odrešeniku; da ga dokončno osvobodi vsega zemeljskega in ga sprejme k sebi. Za večno veselje in radost, za plačilo in Resnico, ki je edini smisel našega življenja in služenja.

p. Martin Kmetec, smirnski nadškof

DIALIZA – DRUGI DOM

Da je človek zadovoljen, miren in srečen, si mora osmisliti sleherno življenjsko situacijo. Tudi ko se je obrnil 3181. list dnevnika dialize. Ne upam si preštovati ur, rajši premišlujem, kako sem te ure preživel. Skoraj bo 20 let, ko se vsak drugi dan znajdem ob dializnem aparatu. Kot otrok in še dolgo potem sem se bal bolnišnice in belih oblek. Posebej me je stisnilo, ko sem začel z dializo. Vsak drugi dan sem moral zapustiti svojo skupnost, kjer se bratje minoriti trudimo v Frančiškovem duhu živeti kot bratje.

V začetnih letih mi je uspelo združiti dializo s službo župnika in dekana, z gradnjo cerkve in vse mi obveznostmi pastoralnega dela. Ko me je obiskala bolezen, sem se temu napornemu delu moral odpovedati.

Po toliko letih mi je dializa kot drugi dom. Dom pa ni lepa hiša in dragocena oprema, dom ustvarijo odnosi. Tako je v vsaki družini, tudi v samostanu. Pravo domačnost na dializi nam dajejo sestre.

Osnova odnosov je spoštovanje. Kdor sestre spoštuje, mu vračajo s svojo ženskostjo, prijaznostjo, požrtvovalnostjo, tako ustvarjamo lepoto skupnega bivanja. Čas hitreje teče.

Najbolj se bojim praznine časa. Zato je moja torba vedno polna knjig in revij. Postelja mi je prostor za duhovno poglobljanje, molitev in načrtovanje. Vsi moji projekti v pastoralni so se rodili tukaj, med molitvijo in premišljevanjem.

Skoraj vedno se spomnim svojih dragih. V družini nas je bilo osem, ena sestra je pred kratkim umrla. Kot otroci smo poleg šole morali kar pošteno delati in pri tem razmišljam o razvajenosti današnjih otrok. Misli mi poletijo tudi v današnji čas. Kar precej so me vznemirile besede papeža Frančiška v Indoneziji: »Zemlja je zelo bolna ...«

Prav je, da se zahvalim vsem, ki nam pomagajo, da tudi na dializi doživljamo lepe trenutke. Življenje je čudovit dar, živimo ga s hvaležnostjo.

p. Tarzicij Anton Kolenko

*... in Beseda se je učlovečila
in se je naselila med nami;
in videli smo njeno slavo,
slavo kakor edinorojenega od Očeta:
polno milosti in resnice.*

(Jn 1,14)

*Blagoslovljeno praznovanje Božiča in vse dobro
v novem letu 2025 vam želimo bratje minoriti*